

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **Gwern s.r.o.**, IČO 03515087,
se sídlem Benická 519, Nupaky,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. 020982/2023/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 10. 2. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 3. 2022, č. j. MKH/032269/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, neboť porušila ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč.
2. Žalobkyně předně namítla, že v projednávané věci nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, jelikož bagatelní překročení nejvyšší povolené rychlosti nepokládá za společensky nebezpečné. Dále namítla, že provozovatelem měřícího zařízení je město Kutná Hora a nelze tak dovodit, že měření provedla Městská policie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že materiální stránka přestupku se v případě odpovědnosti provozovatele neposuzuje. Dále uvedl, že zákonná úprava nejvyšší povolené rychlosti v obci neobsahuje toleranci, resp. obsahuje nulovou toleranci. Navíc odečet teoretické chyby neznamena, že řidič jel nižší rychlostí, než byla skutečně naměřena automatickým zařízením.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně polemizovala se závěry žalovaného ohledně naplnění materiálního znaku přestupku.
5. Při jednání před soudem konaném dne 28. 7. 2022 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Dokazování soud neprováděl, jelikož důkazy navržené žalobkyní nejsou pro posouzení věci relevantní.

II. Obsah správního spisu

6. Z oznámení Městské policie Kutná Hora o přestupku ze dne 30. 4. 2021 vyplývá, že dne 29. 4. 2021 byla vozidlu RZ: X, jehož provozovatelem byla žalobkyně, naměřena v Kouřimské ulici v Kutné Hoře rychlost 57 km/h (po zohlednění odchylky 54 km/h), přičemž na daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.
7. Dne 5. 5. 2021 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k uhrazení částky 400 Kč. Zároveň ji poučil, že neuhradí-li uloženou částku, může sdělit ve stejné lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla, přičemž toto sdělení údajů se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala.
8. Dne 1. 11. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 6 rozsudku porušila ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč. Dne 3. 11. 2021 podala žalobkyně proti tomuto příkazu odpor.
9. Součástí správního spisu je rovněž souhlas Policie ČR s měřením rychlosti Městskou policií Kutná Hora mimo jiné na předmětném úseku.
10. Dne 10. 1. 2022 proběhlo ve věci ústní jednání za účasti žalobkyně. Správní orgán I. stupně následně doplnil dokazování protokolem o proškolení obsluhy (pracovníků Městské policie Kutná Hora) k obsluze předmětného měřicího zařízení.
11. Dne 4. 3. 2022 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 6 rozsudku porušila ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč.
12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Dne 6. 2. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná.

14. Jádrem žaloby je argumentace, že ve věci nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Tato námitka však není v projednávané věci vůbec relevantní. Ustálená judikatura správních soudů dospěla k závěru, že ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměrům zákonodárce na zavedení „*objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění*“, prezentovaným ministrem dopravy v průběhu projednání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně. V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé platí např. i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen

na „*znaky přestupku podle tohoto zákona*“, tj. **součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj.** Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 As 198/2022-16, nebo ze dne 13. 6. 2022, č. j. 6 As 98/2022-28). Soud se se shora uvedenou judikaturou ztotožňuje a nevidí důvod se od ní odchýlit. K tomu lze doplnit, že společenskou nebezpečnost daného jednání (zde překročení rychlosti) lze posuzovat pouze na základě komplexního zhodnocení celé situace, což v zásadě není možné, aniž byla známa totožnost řidiče a jeho popis celé situace. Pakliže tedy žalobkyně měla zájem o posouzení společenské nebezpečnosti daného jednání, měla k tomu prostor hned v počátku správního řízení, pokud by identifikovala řidiče vozidla. To však neučinila, čímž se sama zbavila prostoru pro řešení v žalobě předestřených argumentů. Námitka proto není důvodná.

15. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn již naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, v němž se uvádí: „*[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.*“ Obdobně k tomu uvádí

též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, že „[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. V projednávané věci soud takové výjimečné okolnosti nevidí. Je sice pravdou, že měření bylo prováděno poblíž okraje obce (byť stále v zástavbě), nicméně bylo prováděno v blízkosti nemocnice, kde lze obecně očekávat zvýšený výskyt osob s pohybovými obtížemi a rovněž zvýšený výskyt rychle se pohybujících vozidel s právem přednostní jízdy. Nejedná se tedy o situaci srovnatelnou s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45.

16. Závěrem soud dodává, že žalobkyně podstatnou část přednesu při jednání soudu věnovala nesouhlasu s právní úpravou „pevných“ rychlostních limitů. K tomu soud dodává, že si bezpochyby umí představit systém (jakkoliv by byl minimálně v evropském rámci ojedinělý), ve kterém by rychlost byla pouze doporučena, a předmětem správního trestání by pak bylo pouze ohrožení ostatních účastníků silničního provozu v konkrétním případě. Rozhodnutí v této věci však nemůže učinit ani jednatel žalobkyně se své vlastní vůle, ani soud, ale pouze parlament, který je k tomu v podmínkách demokratického právního státu povolán. Parlament se však rozhodl pro úpravu, jaká v současnosti platí a soud je povinen tuto právní úpravu respektovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy). Pokud má žalobkyně právní úpravu za nevhodnou, ba dokonce škodlivou, musí tuto argumentaci směřovat k moci zákonodárné, nikoli soudní.
17. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že by měření provedla Městská policie. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že Městská policie disponovala souhlasem s měřením, byla to rovněž Městská policie, která podávala oznámení o přestupku a jejíž pracovníci byli proškoleni v manipulaci s měřícím zařízením. Výše uvedené pokládá soud za zcela dostatečné. Skutečnost, že jako provozovatel je v příslušné smlouvě vedeno město Kutná Hora, je zcela logická, jelikož Městská policie nemá právní subjektivitu a nemůže tak vystupovat samostatně v soukromoprávních vztazích.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. S ohledem na výše dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud žalovaný poukazoval na to, že mu žalobce doposud nevrátil částku 3 000 Kč (přiznanou prvním rozsudkem soudu ve věci), pak soud poznamenává, že tato částka představuje možné bezdůvodné obohacení (právní důvod k jejímu vyplacení odpadl), ale v žádném případě nepředstavuje náklad řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2023

Mgr. Miroslav Makajev, v.r.
samosoudce